

LA CAMPANA DE GRACIA.

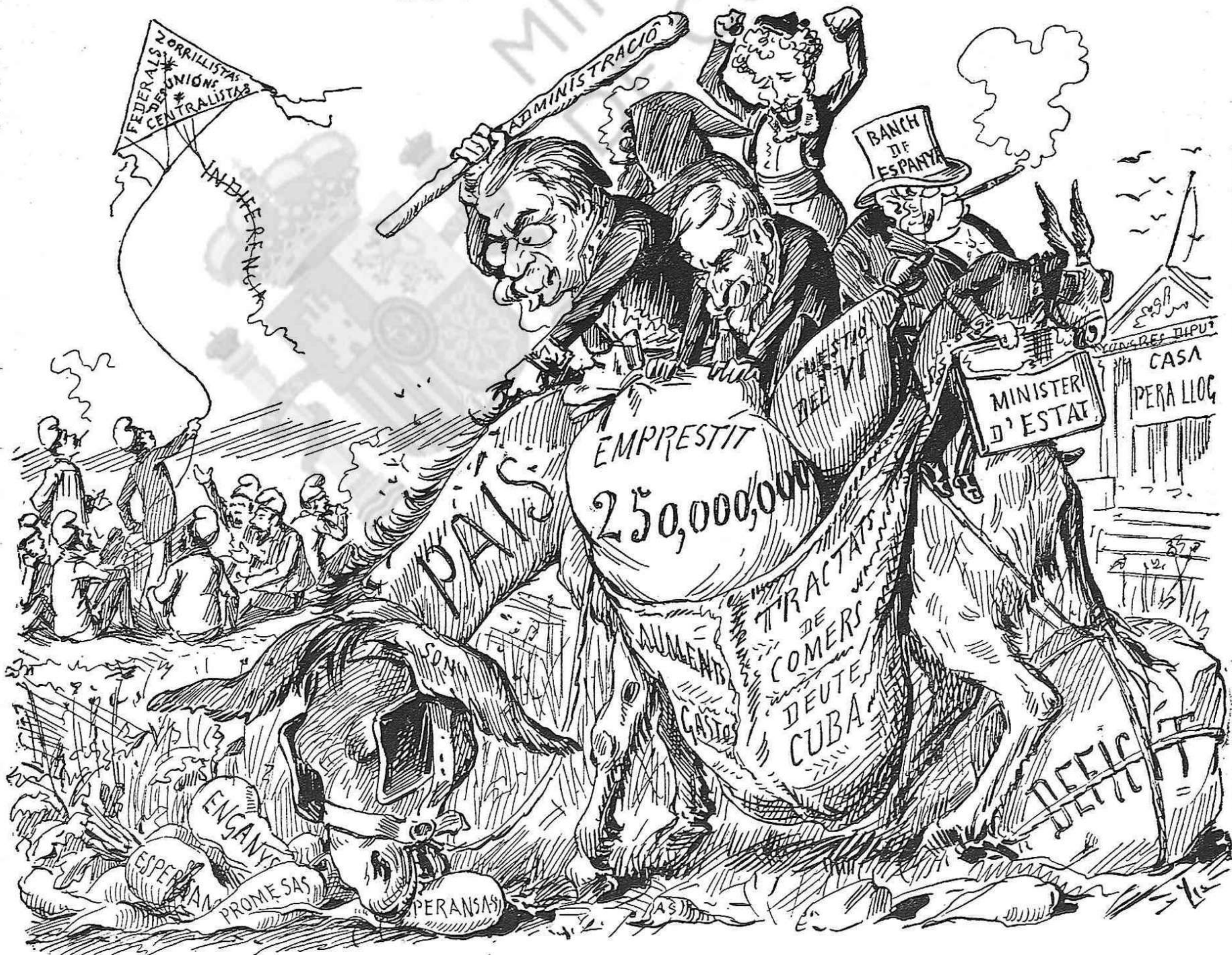
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

HECCE ASINUS!!

Mirin, mirin lo pobre manso de quina manera li fan acabar l'any!...

ESCUDELLA BARREJADA

o Govern que presideix l'ex-mónstruo, ha vingut tan a menos, que 's troba avuy en la situació trista y desesperada de aquells infelissos que van per carrers y plassas en busca de amichs y demanant *la pela*.

No 'ls es possible tirar endavant de cap manera. Ocupa un pis en la casa de propietat de la Sra. Democracia y no pot pagar lo lloguer. Los sastres fusionistas l'han vestit ab las sévas lleys, y cada vegada que li presentan lo compte, s'amaga com los tramposos, y fá respondre que no es a casa. Finalment, ha agotat tan prompte las provisións del rebost, que ni quartos pot donar a la cuynera per aná a la plassa.

En aquesta situació, sense crèdit ni formalitat, intenta contractar un nou empréstit.

Algú li aconsella que acudi al país en demanda de *cumquibus*; pero ell ja s'ab per endavant, que si ho intenta, tothom enterament li girará la espatlla. No en vá formar los conservadors un dels governs mes impopulars que ha tingut may Espanya.

Per tal motiu, prefereix entendres ab un grupo de banquers més ó menos juheus, porque 'l treguin de apuros, costi lo que costi. Aixís com aixís, la pobra nació tindrà de pagar totas las conseqüencias.

Los empréstits, tals com los realisan los conservadors, podrian ostentar lo següent lema:

«La qüestió son quartos. Omplíume a mi 'l portamonedas y en quant al país, cargoléuli 'l coll.»

Ciudadans: ¿y es possible que 'ns el deixém cargolar?

¿Se recordan dels atachs qu' en Sagasta vá dirigir últimament al govern conservador?

Parlava davant dels seus correligionaris y, sens dupte, per entretenirlos la cassusa que 'ls está ocasionant lo llarch dejuni, fill de la gran *corassonada* del héroe del garrofer, vá parlar de que avuy, ab los conservadors, se troba un *Pepe el Huevero* darrera de cada cantonada, y sobre tot vá contar aquell quiento tant divertit del devot que tenint una cama trencada, al moment que s'ajenollava per demanar a un sant de la seva devoció que 's dignés curarlo, va trencarse l'altra.

¿Se 'n recordan?

Alló era un quiento. Donchs las demás bravatas del home del tupé, també son quientos.

«Papeles son papeles
cartas son cartas;
palabras de los hombres
todas son falsas.»

Preguntarán vostés, estimats lectors, en qué 'm fundo per parlar aixís?

Vaig a respondre.

Dos ó tres dias després de haver donat aquesta nota populaxera, per satisfacció y consol dels seus amichs polítics, lo tenor de la fusió anava a cantar a palacio.

Se ignora si vá anarhi per propi y expontani impuls, ó cridat expresament per la mestressa de la casa. Però 'l fet es que vá anarhi.

Y ell que tant s'havía lluhit quan cantava davant dels seus partidaris, l'himne de Riego, diuhen que a palacio vá cantar dos pessas: lo *mea culpa* y la *patinodia*.

Allá 's vá convence ó 'l van convence (lo mateix té) de que no es prudent hostilizar als conservadors.

Es necessari deixarlos gatejar, no dirlos res, procurar que menjin ab tota tranquilidat, fer de manera que no s'enfadín, ni s'incomodin.

Un parell d'anys dolents prompte son passats. Quan los conservadors cauran, pujarán los fusionistas... y ningú 'ls molestará tampoch.

Favor per favor.

¿Es convenient que 's rompi 'l torn pacífich de la cassola?

¿Cóm es possible que 'l país, davant d'aquest espectral gitanesch, senti algún interés per la bona marxa de la cosa pública, portant a la política 'l noble y fecundo concurs de las sévas iniciativas?

Davant de aquest conveni de dos pandillas qu'explotan lo negoci, totas las caras se giran ab repugnantia. Lo partit republicà podria formar un núcleo de oposició formidable; pero per major desgracia, 'l partit republicà permanece dividit, triturat, desorça-

nisat, indisciplinat, per emprendre grans batallas y alcansar decisivas victorias.

Se troba a Barcelona, l'ex-ministre fussionista senyor Canalejas.

No fá molts anys que 'l Sr. Canalejas militava en las filas republicanas. Cansat d'esperar vá passarse al camp monárquich.

Ignoro si al fer lo viatge, vá pendre bitllet de ida y vuelta. En cas afirmatiu ignoro també, si la vuelta necessaria per tornar, la guarda encare, l'ha destruida ó se li ha extraviat.

De totas maneras, es impossible negar las grans condicions que adornan al ex-ministre de la fusió. Dintre del seu partit representa 'l matis democrátich mes accentuat. Mentres vá governar, exercint lo ministeri de Gracia y Justicia, ni un sol moment vá desmentir aqueixas condicions democráticas, que constitueixen tota la seva forsa.

Per cert que 's conta d'ell una anécdota digna de ser coneguda.

Un amich seu que coneixia las ideas republicanas de que avants havia fet gala, al ser nombrat ministre li digué:

—¿Y sabrá anar a palacio y despatxar ab la reyna regent?

—¿Perqué no?—vá respondre en Canalejas.—Tant jo com la reyna regent som dos funcionaris del Estat, ella de major categoria que jo, y no se veure la dificultat de que tinguém las relaciones necesarias a la bona marxa dels negocis públics.

P. K.

R EBO un apreciable periódich de Filipinas titulat *La Semana*, ilustrat ab festivas caricaturas candidas, ignoscents, exentas de malicia, com tot lo que 's publica en aquella terra avassallada pels frares.

Donchs bé: 'l número 24 de *La Semana* publicava una plana de anuncis ilustrats, fent referencia als Sants del cel de una manera festiva... ¿y saben lo que li ha succehit al director de *La Semana*?

Que li han entaulat causa criminal per desacato y ridiculizar la religió cristiana.

Y sense esperar lo resultat de la causa, y a tall de olivetas en aqueix convit de arbitrariedad, li han imposat cent duros de multa.

Es a dir: dos penas per un mateix delict.

Aixó no 's veu sino a las islas Filipinas, avassalladas pels frares y pels Weylers.

L'emperador de Alemania sempre se'n vá de la llengua.

Últimament ha publicat una alocució als reclutas de la guardia, dibentlos textualment:

«En cas de revolts socials tal vegada 'us veureu precisats a disparar los fusells contra 'ls vostres pares, contra 'ls vostres germans, contra 'ls vostres parents. Que no 'us tremoli 'l pols, y en tal cas penseu que 'm perteneixeu a mi y que esteu obligats a serme adictes en cos y ánima.»

¿Han vist may una barbaritat més tremebunda?

De com en los convents de frares s'hi albergan totas las virtuts cristianas.

A Grignan (Fransa) hi havia un convent: dintre de la comunitat hi havia un frare que tenia 10.000 franchs en bitllets y monedas y a més algunas alhajas. Hi havia també un novici molt devot.

Convé no perdre de vista aqueix novici, que a la nit, mentres lo frare dormia, va dirigir-se a la seva cel·la, y com aquell qui no fa res, va estrangularlo ab una corda, y no content ab aixó, va cusirli 'l cos a ganivetadas, robantli després diners y alhajas y fugint de aquella sagrada mansió ahont, com se veu, se practican totas las virtuts cristianas.

Lo novici ha caygut en poder de la justicia. Per lo qual es de creure que molt prompte la guillotina, confesat y combregat degudament, l'enviará a gosar la eterna benaventuransa.

Dijous va apareixer l'*Almanach de la Campana de Gracia* corresponent al any 92.

Ja sé que una cosa nostra no 'ns está be alabarla; la millor alabansa que podriam fer nosaltres l'ha feta 'l públich arrebantantla materialment de las mans aquesta publicació, ilustrada com cada any ab magnífichs cromos, xispejants dibuixos y un text variadíssim y

de punta, degut als més notables escriptors satírics de Catalunya.

En la sessió que va celebrar l'Ajuntament dimars a la tarde va descubrirse:

Primer: qu' en la comissió de Hisenda se concedian los empleos per torn entre 'ls regidors que de aquella comissió forman part.

Segon: que tocant a un republicà del grupo dels *sarauhistas* la provisió del càrrech de director de la Plassa mercat de Hostafranchs, després de varios tractes y contractes, va cedir als conservadors lo dret que tenia a fer la designació.

Y tercer: que haventse presentat una esmena, demanant que aquest càrrech se provehis per concurs, sostinguda per totas las oposicions y estant bastant compromesa la situació dels conservadors, lo director del sarau anava fent sortir del saló als seus amichs, per assegurar la victoria dels canovistas. Sols després, quan vejé que la esmena no podia triunfar, votá a favor d'ella per cubrir las apariencias.

D' aquets fets, rigurosament històrics, se deduheix: Que 'ls motius que feren que durant las últimas eleccions municipals, signés entregada a mercé dels conservadors la coalició republicana, continúan subsistent dintre del Consistori.

Aquesta vegada 'ls partits republicans de Barcelona han tornat a agafarlos *in fraganti*.

A Palacio van trobarse en Sagasta y en Cánovas.

Y van parlar llargament sobre la qüestió del vi.

Y va dir don Praxedes:

—Don Anton: visca descansat. Aquesta es una qüestió nacional, y jo no tinch de crearli dificultats; molt al contrari.

¿Y qué!—dihém nosaltres. Fassin lo que vulguin los partits monárquichs, un dia ó altre 'l vi se 'ls ha de tornar vinagre.

En lo Senat dels Estats Units s'ha presentat una proposició demanant que s'entaulin negociacions ab Espanya, a fi de que 'l nostre país consenti en la independencia de Cuba.

Está vist: desde que manan los conservadors, tothom ens pren de broma.

En l'empréstit que realisa 'l govern de 250 milions de pessetas, resulta que 'ls banquers que li pagan la major part en pagarés vensuts y la part mínima en diners, realisan un benefici net de 30 milions de rals.

Vels'hi aquí una colla d'espavilats que sense pendre bitllet treuhen dos vegadas y mitja la grossa de Madrid.

Aquets sí que al menos passarán un felis Nadal.

Portan al país al forn, a tall de gall d'indi, y ab la major tranquilidat se 'l cruspeixen.

La culpa la té 'l gall mateix. ¿Per qué no s'hi torna a cops de bech?...

Setze mesos porta ja de governar en Cánovas, y en tot aquest temps sols un parell de mesos ha tingut obertas las Corts.

Y aixó que las tals Corts va férselas en Cánovas a la mida del seu gust.

¿Qué succediria si en lloch de ser fillas sevas, fossen fillas del país, y se li encaressin per dirli tot lo que 'l país pensa, tot lo que 'l país sent, tot lo que 'l país desitja?...

¿Volen saber qué succediria?... Que molt avants de Nadal se li acabarian los turróns.

Lo número de la *Campana* corresponent a la semana próxima 's publicarà 'l dijous, vigília de Nadal.

Per recaure en tal dia la seva aparició, 'l número aquest serà extraordinari, y estarà destinat principalment a desitjar a nostres estimats lectors unas felissas festas.

Contém per ferho de una manera digna ab la cooperació de distingits escriptors y aventatjats artistas.

Traslademnos per un moment a Olmedo, ahont se verifica una execució de la pena capital. Un dels reos es una dona, y 'l sogre de la mateixa que li té un odi a mort, acut al cadafalch portant en brassos a la filla de la dona que vá a morir, ansiós de que la criatura presencihi la execució de la mare. Afortunadament 'l arcalde va impedir aquest acte inhumanitari.

Morta la dona, colocan a l'argolla al seu cómplice. Lo butxi apreta, li destapa la cara, y 'l públich contempla ple d'horror com l'ajusticiat movia encare 'ls ulls y 'ls llabis.

Nou minuts van ser precisos per rematar a aquell infelís. Nou minuts de tortura, de martiri y d'asco.

¿Veritat que la pena de mort es una gran cosa?

CARTAS DE FORA.—Los vehins de Vallirana volen demanar al ensotanat de aquella població, que si ha de tornarlos a enviar misionistas, procuri triarlos bé y no 'ls vulga pas dels que últimament funcionaren allí sembrant l'escándol y la desmoralisació, gracias a las preguntas massa naturalistas que dirigian a los noys

PREU

Acaba de sortir

LA CAMPANA DE

quan aquets s'acostaven al confessorari. Es molt trist que per la intemperancia ó l'asenaria de certs predicadors, quedin afectats lo candor y la innocencia de unas noyas que aprenen mes cosas en un dia de freqüentar lo confessorari, que no ab un any de assistir als balls.

A Belvey, ahont també van anarhi misionistas, van ser aqueixos rebuts á xiulets y als acorts del himne de Riego. Alguns dias després y vist lo molt escandol qu'estavan donant á causa del gran número de donas que acudian á la casa ahont dits misionistas habitavan, van obsequiarlos ab una enramada molt aromática. De manera que l'últim dia, després de la professó, van predicar desde l'balcó de la rectoria, dihent que no se'n anavan gens contents del poble. Serveixi de avis als demés que s'edican á certa clase de propaganda. Belvey no vol llana, ni llevar de inquisició.

Lo rector de San Pere de Riudevilles, qu'estartamut, l'altre dia enfilantse dalt del cubell las emprengué contra 'ls republicans y 'ls meetings; y parlava ab tanta presisió, que á lo més fort de la perorata, no pogué rompre la paraula, fent riure á tota la concurrencia. Pero Mossén Llapeta que per ventura no hi ha manescal á Sant Pere de Riudevilles? Veji si li amputa la llengua y n'hi posa una de burro y de aqueixa manera bramará millor.

A Monistrol de Noya hi há un rector que á pesar de tenir tots los recreos, com son: tres majordonas que l'cuydan, un caball per montar, y un parell de cabras per amamantarlo, está flach y esgroguehit. Y es llástima perquè dirigeix als republicans atachs tan formidables, que si arribava á trobarse una mica robust, podria aprofitar millor las municions. Naturalmente, com ell s'ocupa tant dels republicans, los republicans s'ocupan molt d'ell; y mentres uns dihen que si está tan flach es perquè munta massa á caball, altres creuen qu'es degut á que consum massa llet, y altres en fi tenan la convicció de que ab una majordona únicament estaria millor cuydat que ab las tres que avuy l'asisteixen de una manera simultánea. Aquestas son las opinions dels republicans de Monistrol de Noya que 'ns suplican fem arribar al rector per conducte de LA CAMPANA.

M'escruihen de San Andreu de Palomar la següent carta en vers: «Senyor Director Campana—Sant Andreu, á fins del any.—nos passa un fet molt estrany—ja fa prop de una semana.—Es lo tal fet que 'l rector—afanyós de beneficis—practica grans exercicis—en la casa del Senyor—Anuncia funcions molt bonas;—per lo que 'ns té mes distrets—que 'ls exercicis aquets—sols los poden fer las donas.—Los homes son poch capassos,—á la qüenta, pro 'ns sab greu—que fins al temple de Déu—la porta 'ns tirin pèls nassos.—No sabem lo que dirán—alli dins; pro 'ns escamem:—tot sols y tancats pensém—¿ab las donas que farán?—Y encor lo mes garrafal—es que 'l arcalde ho comporta.—Y fa més: á cada porta—hi posa un municipal.—Aixó per mes que li pesia—no passa en cap part del món—que 'ls municipals no son—per privá 'ns de aná á la iglesia.—Y per doná uns resultats—molt dolents, puig com hi ha néu—los homes de Sant Andreu—estan bastant escamats.—Per si una nova tan bona—vol doná al públich, al punt—li trameto. Mani d'un—que no hideixa aná á la dona.»

LA PRIMERA

Ja s'acosta 'l dia clàssich, ja s'acosta 'l dols moment que avuy tants y tants esperan com un sant adveniment.

Lo que 's jo tinch esperansas de que la semana entrant ja no 'm tractaré ab los pobres y 'm veuré diners en gran.

Tinch un décim cap y qua que acaba y comensa en 2, que tots los que 'l vehuen dihen:

—¡Quin número mes hermós!—

Tinch deu rals ab lo sereno, catorze á cal adroguer, sis ab la dona que 'ns renta y quatre ab lo carboner.

Es á dir que casi casi, si la bola vol sorti y 'l bombo no 'm fa la guitza, la primera 'm vindrá á mi.

¡La primera, la primera!
¡Quina sort si la tragués!
¡Un cabás ple de dobles!
¡Una saca de dinés!

L'altre dia una gitana va deturarme y va di:

—¿Vols sabé alguna coseta de la rifa?—¡Cúyta!... ¡si!

M'inspecciona ab molta calma las ralletas de la mà, tanca 'ls ulls, fa variós gestos y 's posa á reflexioná.

—¡Serás rich!—diu tot de sopte.

—¿No te 'n burlas?—Es segú: per las senyas que t'observo, la primera 't toca á tu.

—¿Va de serio?—Va de serio...

—¿Tens un décim, eh?—¡Caball!

—Pues vigilal, que aquest décim representa un capital.—

Sino qu'era una gitana y aquesta gent no 'm fa goig, al mitj del carrer la agafo y la abraço com un boig.

¡La primera, la primera!
¡Quina sort si la tragués!
¿Qué 'n faria, Verje Santa,
d'aquell pilot de dinés?

¡Qué 'n faria!... ¡Que soch tonto!

¿No sé ja per la gitana que la primera es per mi?

Res... Me compraré una torra y un cotxet d'aquells menuts, tindrè butaca al Liceo y fumaré dels gruixuts.

Me dirán don per tot dia, aniré ab un gran paltó, procuraré gastar lentes y... 'm faré conservadó.

Saludaré á n'en Girona, de tant en tant tussiré y als amichs que avants tenia... ni ménos me'ls miraré.

¡Quin gust dona anar fent càlculs y castells, alts hasta allá, repartint ja la fortuna que de Madrit me vindrá!...

¡La primera, la primera!

¡Quina ganga, caballès!
¡Ja 'm sembla véurem á casa tot aquell munt de dinés!...

Pero... ¿y si la gitana no ha dit res que fos vritat?

¿Y si á pesar d'aquells signos, al fi 'm quedo xasqueja?

¡No sería mala broma que ara, que casi m'hi vist la fortuna á la butxaca, no tragués!... ¡Quin pas més trist!

¡Bona nit, cotxe y torreta!

¡Bona nit, don y paltó!

¡Ja no tindria butaca, ni 'm feya conservadó!...

Pero no, no vull pensarhi: tinch lo dols convenciment de que aixó de la primera es ja una cosa imminent.

¿Deixar passá aquesta anyada sense lograrne arregla?

¿Haver de torná á esperarme fins l'altre Nadal?... ¡Oh cá!

Haig de treure la primera, l'haig de treure, no hi ha més...

Si no trech... ¡mala negada!...

¡Vull que 'm tornin los dinés!

C. GUMÁ.

UN MINISTRE FELÍS

s lo d' Hisenda.

Lo senyor Concha Castañeda no té altra feyna que cobrar lo sou cada fi de mes y cuydarse 'ls dolors reumáticos. De tot lo demés ja se n'hi encarregan los altres.

De las relaciones de l' Hisenda ab lo Banch de Espanya, se 'n cuyda l' Elduayen.

De la contabilitat general, lo subsecretari. De la confecció del pressupostos, l' últim escribent del ministeri.

De la secció de contribucions, lo porter de la casa. Y del rengló d' empréstits, lo senyor Cánovas del Castillo.

Quan lo mónstruo va adonarse de que á la caixa nacional no hi havia un xavo, cridá immediatament al senyor Concha Castañeda.

—¿Ja ho sab, senyor ministre?—li digué—¿Ja ho sab que no tenim un clau?

—Axis ho he vist. Hi fet sorollar la guardiola del Estat y m' ha semblat que estava buyda....

—Pues ja sab lo que li toca: buscar quartos....

—¿Jo? ¡Ay pobre de mi! Y ahont vol que 'ls busqui?

—¡Que sé jo! Espavilis.... Vegi algún banquer....

—Don Anton, haig de serli franch. aixó d' anar á enmanllevar quartos, no fa per mi; me 'n dono vergonya....

—¿A la seva edat?

—Per xó mateix: crech que á la meva edat no 'm está bé fer certas cosas. Si fos jove... encara com aquell. Los joves hi tenen la mà trencada en aixó de fer empréstits... Pero jo jo!... vaja no goso.—

En Cánovas li doná una mirada compassiva y vá exclamar, acariciantli la barbata:

—Bueno, bueno; no 'n parlem més, donchs. Váisen á casa seva y fiquis al llit aviat, que fa molt ayre.—

Y aquí tenen á don Anton encarregantse clandestinament de la cartera d' Hisenda y corrent com un desesperat en busca de diners pera sortir d' apuros.

De bonas á primeras cita á un banquer dels grosos y li planteja la qüestió.

—¿Cóm está de fondos?—li diu.

—¡Psé! Regular... ¿Qué necessita? Demani.— Y ab molta naturalitat se ficá la mà á la butxaca de la hermillia, buscant lo portamonedas.

—No—fa en Cánovas posantse serio:—no 's tracta d' un parell ó tres de duros... sino de doscents cinquanta milions de pesetas....

—¡Mosca! ¿Perque 'ls necessita tants diners?

—No son per mi... es dir... son per la nació; volém fer un empréstit.—

Lo banquer reflexiona un instant, estirantse 'l bigoti y mirant al sostre.

—Aixó—diu després d' un rato—es un assumpto que exigeix una mica de calma. Demá li tornaré la resposta.—

Y mentres en Cánovas se queda ansiós esperant la contestació del capitalista, y aquest se'n vá á estudiar los perfils del negoci, lo senyor ministre d' Hisenda dorm com un benaventurat, després d' haver pres una tassa de té ben calent y d' haverse fet posar uns draps perfumats als polsos.

La resposta del banquer arriba l' endemá á primera hora. En Cánovas reb una esquila en que li diu:

«Acepto la seva proposició.»

Lo mónstruo fa un brinco d' alegria, y 's disposa á anarho á participar al senyor Elduayen.

Pero en aquell moment arriba un' altra carta del banquer, concebuda en aquests termes:

«Retiro lo que havia dit: no 'm convé lo del empréstit.»

Don Anton no sab si desmayarse ó pëndresho á la fresca... De tots modos, lo conflicte es serio. Se necessitan diners; y si 'l banquer no 'ls deixa ¿qui 'ls deixarà?

Estant en aixó, vè un altre recado del capitalista, que cambia radicalment l' aspecte de la cosa:

«M' hi repensat—diu—y estich conforme en fer l' empréstit.»

Nova alegria de don Anton.

Pero al cap de mitj 'hora compareix un' altra carteta «Decididament, no vull enredarme en l' empréstit.»

Lo mónstruo acaba la paciència; diu tres ó quatre malas paraulas, tira dugas cadiras á rodar, puja al cotxe y se'n va fet una fiera á casa del capitalista.

—¿Qué significa tot aixó?—diu ensenyantli las diversas cartas que ha rebut d' ell en l' espay d' un' hora.

—Aixó significa—respon lo banquer ab molta sanch freda—que 'l que necessita diners ha de pendres'ho ab mes calma.

—Pero, acabém de una vegada: ¿vol fer l' empréstit ó no?

—¡Home, home...! ¿qué no compren que si? Lo que hi ha es que á mi 'm convé marejarlo préviament, per... En fi, aixó son los pases que dona l' espasa al toro, avants de clavarli la estocada.

—Digui, donchs, demani: ¿qué vol?

—Ferli l' empréstit....

—¿En quinas condicions? ¿de quina manera?

—De manera... que jo no 'm hagi de treure cap diner de la butxaca y 'm quedin uns quants milions de benefici....

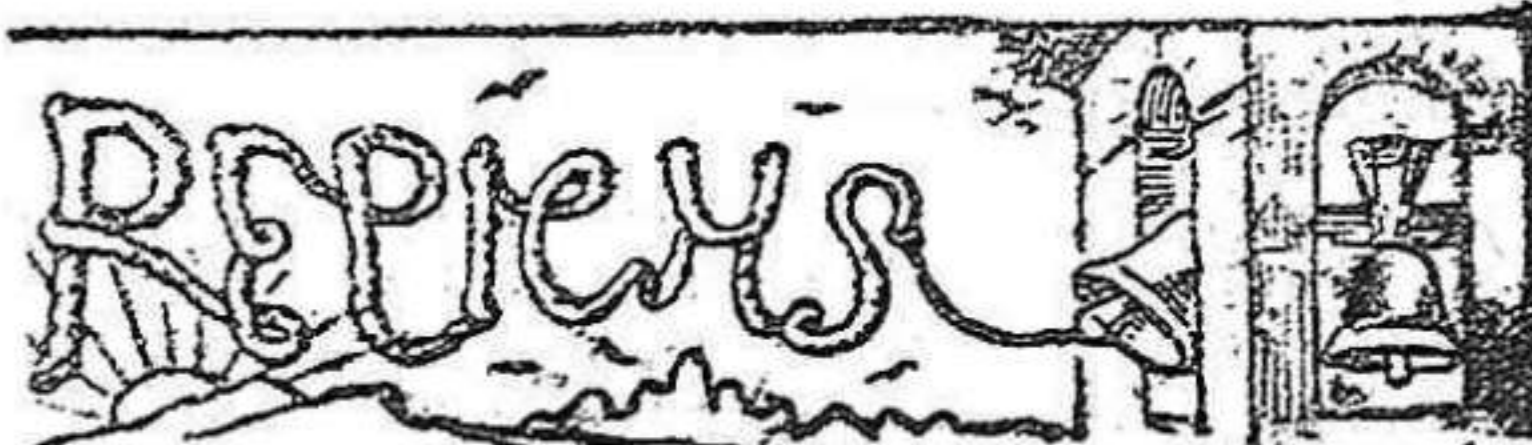
Don Anton baixá 'l cap y s' avé á tot.

Aixis s' ha fet l' empréstit, lo famós empréstit que ha de treure á Espanya d' apuros....

Y en tot aixó, 'l ministre d' Hisenda encara no 'n sab res.

¡Quina sorpresa tindrà 'l pobre home quan se'n enteri!...

FANTÁSTICH.

EN Cánovas, per treure 's del desobre á uns obrers que li demanavan feyna, vá escriure un volant proponent que 'ls emplehessin en la reconstrucció del camino de Ortaleza. (Aixis, tal com sona, Ortaleza sense H.)

¿Que 'ls sembla aquesta falta ortogràfica, tractantse de un Académich de la Llengua?

Lo Mónstruo podrà respondre: —Jo no he escrit lo volant com á académich, sino com á president del Consell de Ministres. Precisament al suprimir aquesta H, ho he fet per demostrar qu' entro resoltament en lo terreno de las economías.

Diu un periodich francés: «¿Qui dimontri s' ha d' entendre ab Espanya, quan los espanyols no s' entenen ells ab ells?....»

¡Si al menos logressim entendre 'ns los republicans!

¡Quan facilment llavoras ens entendriam ab los francesos!

La Tabacalera prohibeix als estanchs la venta de capsas de mistos que ostentin caricaturas de personatjes polítichs.

¿No valdria mes que la Tabacalera impedis que venguessin tabaco venenos?

Llegeixo: «El Sr. Sagasta gestiona que sea trasladada á Logroño, la silla episcopal de Calahorra.»

Digne ocupació de tan benemérit home públich en uns moments tan crítichs com los actuals.

¡Quan més no valdria que mirés si podria trasladar á n' en Cánovas desde 'l primer pis de la Presidencia del Consell de Ministres, al sostre-mort de la casa!

Buscan los conservadors diners pera sortir de apu-

PUTXINETLIS DE FÍ D' ANY

Ara renyeixen, ara s' abrassan;—ara s' indignan y 's van fent morros;—ara sonriuen y 's reconcilian...—¡Quins putxinetllis més fastigosos!...

ros, y per més que fan no 'n troban, á lo menos en lo país.
Está vist: als conservadors no 'ls vol ningú. Ni 'l sufragi universal, ni 'l sufragi dels calés.

Diu *La Veu de Catalunya*:
«Lo Reichstag alemany ha rebut fins ara 40.000 peticions per lo restabliment dels Jesuitas.»
Si 'ns els paguessin bé, nosaltres podríam enviar á Alemanya una gran remesa de Loyolas, ja que tantas ganas demostren de tenirne.
¡Y qué dimontri! Si governessim nosaltres, hasta de franch els hi enviaríam!

A Tolosa (Navarra) un frare caputxi ha predicat contra 'ls liberals, assegurant que alguns apreclables periódichs de Madrit, inclús la *Correspondencia d' Espanya*, están escrits per Satanás en persona.
Aquesta furia fraileasca es una gran garantia pels periódichs liberals. Encare que 'ls frares arribessin á manar, estém segurs que no se 'ns menjarian. Perque si arribessin á menjarse 'ns ¡ay d' ells! se ficarian los dimonis al cos!

L' hereu Pantorrillas ha anat á Madrit á veure com se las ha de compondre per fer la lliga ab los reformistas barcelonins.
Y desde Madrit ha sigut cridat en Sedó, al objecte de arreglar lo pastel.
Asseguran los qu' entenen en pasteleria, que aquesta classe de llaminaduras per sortir bé han de ferse al calor de la cuyna oficial.
Veus' aquí, donchs, explicat lo viatge del hereu Pantorrillas y del senyor Sedó.

Lo senyor Sedó, al anar á Madrit, encare se rãreformista; pero á favor de la química oficial, al tornar de allí, ja será conservador.
Fins crech que li cambiarán l' apellido.
Es molt probable que al regresar de Madrit, en lloch de anomenarse senyor Sedó, s' anomeni senyor *Se-dió*.

La base del arregle consisteix, segons diuen, en adjudicar al senyor Puig y Valls l' acta del districte de Sant Feliu de Llobregat, y en otorgar l' acta del districte de las Aforas al senyor *Se-dió*.
Me sembla que tant l' un com l' altre, si no tenen altra candela per ficarse al llit s' hi haurán de ficar á las foscas.
Tant á las Aforas com á Sant Feliu de Llobregat, los conservadors proposan y 'ls republicans disposan.

Sembla que la suscripció del emprèstit dels 250 milions de pessetas efectuará precisament lo dia 28 del corrent mes.
Consultin l' Almanach:
«Dia 28: los sants Ignoscents.»
¡La llufa!

Los libre-cambistas, veyent que 's tanca la frontera francesa als nostres vins, decantan la vista als Estats Units y demanan que celebrém un tractat ab aquella poderosa nació, mil vegadas més proteccionista que la mateixa Fransa.
Está bé. Pero en tot cas que 'l tractat consti de aquest sol article.
«Espanya, sense pagar drets entrarà 'ls seus vins als Estats Units, y 'ls Estats Units sense pagar drets, entrarán la República á Espanya.
¿Los hi está bé aixis?
Ab un bon sistema republicá ho curariam tot de cap y d' arrel.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Sal-doni.*
- 2.ª GEROGLÍFICH.—*Per prunas un pruner.*

Han enviat las duas solucions los ciutadans Pep Galleda, Cintet Barrera, Marqués de Lapa, Sicutérat, un Marranxi y Pau de l' Hostia. N' han endevinada una no més P. M. R. y un Teixidor.

ENDEVINALLAS

XARADA.
En la total de un castell
ahont jo estava sent soldat,
un grapat de *prima-dos*
á las xapas vaig guanyar.
Era un lloch molt apropósit
per podé' á tal joch jugar:
tenia *tres quart* de quadro
molt *primé* y molt escombrat.

AGUILERA.
ENDAVINALLA.
No soch persona y tinch brassos:
tinch brana y no soch balcó:
duch fusell sens ser d' exèrcit.
Endavina qui so jo.

J. MET S.
TRENCA-CLOSCAS.
ROSA ¿TE GALL?

Formar ab aquestas llettras lo titul de un poble catalá.

- P. V. BOTIGUER.
LOGOGRIFO-NUMÉRICH.
12345678.—Poble catalá.
1857438.—Ciutat francesa.
125458.—Carrer de Barcelona.
12543.—Poble catalá.
1658.— »
167.—Nom d' home.
18.—Part de la persona.
1.—Consonant.

UN DE TARRASSA.

GEROGLÍFICH.

9999
LOS

NEN QUET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans O. J. (a) Llaminer, Evop, Orig, Pepino, Bufa-tripas, S. Llufa, Pep Serra, J. y Pica-portas, Minaix, J. Soler y Vila, C. Pujol, A. Puyal, Ramón Guiu, A. Sabir, P. Rosés, Miquel y Jaumet, J. Bué, Pep Galleda, N. Trufa y Joseph Orta.—*Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*
Ciutadans Cinter Barrera, N. Argerep, Sintu, C. J. Busquets, P. Rosés, Joseph Sala, J. Escolá del Vendrell, P. V. Botiguer, J. Foll, Marqués de Lapa, J. Sallautag y Jaume Solanas.—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*
Ciutadans J. Vallcorba y R. Rocavert: Enterats de lo que 'ns diuen, y no 'ns sorprén. Lo teatro es sempre un terreno escabros, plé d' entrebanchs y contratemps.—J. Claris: Encara que ben escrit, l' article resulta llarguissim, sobre tot describint una costum que tothom se la sab de memoria.—J. Casanovas V.: No 'ns demani la devolució de originals, que aixó 'ns porta una gran perturbació. En l' article hi ha alguna cosa aprofitable; pero s' ha de reformar.—A. Plá y F.: L' article de vosté es llarguissim.—J. Serres Sabaté: Los versos de vosté careixen de condicions literarias.—P. Rosés: Los dibuixos no ván.—Andresillo: L' article está bé, pero estaria millor si no sigüés tan llarch.—Joseph Lledua: No tenim ni temps ni espay per donar llissons, devennos limitar á retassar ó admetre lo que se 'ns envia. Lo de aquesta setmana no serveix.—Reculleras: No 'ns acaba de agradar.—J. Martí Giot: Procurarem publicarho aviat. Los versos de aquesta setmana adoleixen d' excessiva vaguetat.—J. Stanley: Aprofitarem los versos: lo demés no 'ns vá.—Quim Artigayre: Molt bé, y gracias.—A. Doria: Queda acceptat lo sonet.—M. Gardó: No 'ns fan l' pés.—E: Lo que 'ns remet y millor los versos que la prosa, revela bonas disposicions; pero encara no está prou bé.—Japet de l' Orga: Acceptém la rectificada y la nova que 'ns envia.—J. Dalmau Sabaté: L' article de vosté 's pert pels nuvols. Crech que 'ls lectors no l' entendrian.—Mayet: Insertarem alguna cosa.—J. P. Juanico: Vá be.—A. Llimoner: Fins ara ningú ha dit res. En tot cas tindrem present lo que 'ns indica.

!!! NADAL !!!

Dijous dia 24 de Desembre

SORTIRÁ

Gran Número Extraordinari

DE
La Campana de Gracia

Text variat.—
Expléndida ilustració

LOPEZ, editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

¡¡ACABA DE SORTIR!! ¡¡JA HA SORTIT!! ¡¡ACABA DE SORTIR!!

L' ALMANACH de

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1892

Preu 2 ralets

